mig med Hensyn til dette Punkt at fremhæve over for det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), at det virkelig er vort eget Barn, Folkethingets eget Barn, for at bruge hans Udtryk, der her kommer og præsenterer sig for os. Der er ganske vist en Henseende, i hvilken det ikke er vort eget Barn, nemlig med Hensyn til Klæderne, men det er ogsaa den eneste Henseende. Hvad selve Indholdet angaar, er der ikke sket nogensomhelst anden Forandring end den, som var nødvendig, naar man tog Bestemmelserne ud af Finantsloven og satte dem ind i en særlig Lov; det har saaledes været nødvendigt paa et Par Steder i Stedet for „Bevillingen" at sætte „Loven". Men er det saaledes vort eget Barn i enhver Henseende undtagen med Hensyn til Klæderne, da ser jeg ikke, hvorledes de nye Klæder, Barnet har faaet paa, i den Grad kan forandre Barnet, forandre dets Væsen og Indhold, at vi af den Grund nu skulde slaa vort eget Barn ihjel. Det ærede Medlem kan ikke svare mig: „Det er maaske Deres Barn, og der er maaske et Par andre Medlemmer, som have været med til at skaffe Sagen frem". Nei, det ærede Medlem og Flertallet her have selv, om jeg maa bruge det Udtryk, knæsat dette Barn; man har med de bekjendte 85 Stemmer, som det ærede Medlem flere Gange har fremdraget, vedtaget Lovforslagets Bestemmelser, og Realiteten har paa den Maade fundet sit Udtryk gjennem Afstemningen og faaet sin Stemme fra Folkethingets Side; men er dette Tilfælde, da ser jeg ikke, at vi nu blot paa Grund af de andre Klæder skulle kunne være naturlig kaldede til at slaa Lovforslaget ihjel. Jeg indrømmer, og saa vidt jeg veed, er det ogsaa indrømmet fra alle andre Sider, at der virkelig er en Trang tilstede baade hos de menige Soldater og hos de lavere Embeds- og Bestillingsmænd til at faae et Lønningstillæg, og jeg kan nu ikke se rettere end, at, naar man stadigt fastholder det Standpunkt, jeg pointerede i Begyndelsen af mit Foredrag, det nemlig, at der ikke i Dagene den 21de og 23de Februar blev gjort nogen principiel Vanskelighed ved at behandle Sagen udenfor Finantsloven, saa vilde vi komme i en mærkelig, ja unaturlig Situation, dersom vi nu vilde tage os for at slaa dette Lovforslag ihjel, som virkelig er et Udtryk for Folkethingets Tanker i det Punkt, det omhandler. Da jeg ønsker, at de vedkommende Personer skulle have et Tillæg, og da jeg selv har taget Initiativet til et Forsøg paa at skaffe dem det, saa kan jeg ikke nu være med til at stemme for Dagsordenen, men maa stemme imod den og tilraade ærede Medlemmer af Thinget, som have givet Lovforslagets Bestemmelser deres Sanktion ved deres tidligere Afstemninger, ikke at følge den ærede Forslagsstiller.

Berg: Jeg skal tillade mig at besvare en Del af de Indvendinger, der ere blevne fremsatte imod den af mig foreslaaede Dagsorden, og jeg skal da først henvende mig til det ærede Medlem, der nu holdt op at tale. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ledes vild af sin Faderkjærlighed med Hensyn til sit Blik paa Situationen i det Hele taget. Jeg kan forstaa, at det ærede Medlem mere ynder dette sit eget Foster, end han bryder sig om selve Finantsloven. Det ærede Medlem tror, at det kun er Klæderne, der ere forandrede ved dette hans Barn. Nei, deri tager han dog feil. Sagen er den, at det er kastet ud fra Moderens Omsorg; det ærede Medlem havde ført det ind under Finantslovens Beskyttelse, og derfra er det nu blevet kastet ud paa aaben Sø. Jeg fortænker slet ikke det ærede Medlem i, at han søger at frelse det, hvorledes det saa end gaar med Skibet, som det skulde have været afsted paa; men naar vi nu se, at Andre ville bemægtige sig Skibet og føre det i en gal Kurs, medens han vil redde sit Barn paa den lille Baad, der er sat ud fra Skibet, saa sige vi: Nei, det faar at seile sin egen Sø, thi det Vigtigste er Skibets Frelse. Det er ikke alene Klæderne, det kommer an paa. Naar man i det andet Thing havde ladet Barnet blive, hvor det var i det fædrene Hus under Finantslovens Vinger, og blot pyntede lidt paa det, var det kommet an paa Klæderne og kun paa dem; men naar det saaledes kastes ud i rum Sø, og det ærede Medlem siger: Lad det gaa, som det kan, med Skibet, men kom dog og hjælp mig det uskyldige lille Noer i Land, — saa sige vi: Nei, dertil tør vi ikke følge det ærede Medlem. Nu siger det ærede Medlem, at der ikke i Dagene den 21de—23de Februar blev udtalt Noget om, at det var en absolut Umulighed at vedtage et Forslag til en særlig Lov af dette Indhold gjældende for eet Aar; der fremkom, siger det ærede Medlem, ikke Udtalelser, som gik absolut derimod, og da der saaledes ikke den Gang fremkom nogen principiel Indvending, rettet imod dette Punkt, skulde det være uberettiget nu at lægge Vægt paa principielle Indvendinger imod Formen; thi der er ikke — mener det ærede Medlem — i Mellemtiden foregaaet Noget, der har forandret Stillingen saaledes, at man nu er berettiget til at tale, hvor man den Gang tav. Men heri tager det ærede Medlem fuldstændig feil; der staar i Alt Fald ikke Noget i Dagsordenen om, at vi sige, at det er umuligt at vedtage en særlig Lov om dette Forhold gjældende for et Aar. Dette Spørgsmaal laa slet ikke for til Forhandling den Gang saaledes, at der behøvede at fremkomme Udtalelser af den omhandlede Karakter; men den modsatte Tanke kom heller ikke frem, nemlig at det skulde være absolut umuligt at vedtage et saadant Lønningstillæg for et Aar som en Post paa Finantsloven. Hvis det var blevet fremhævet den Gang, at det var nødvendigt, at et saadant Indhold optoges i en særlig Lov, og at det var umuligt at optage det paa Finantsloven, skjønt det skulde